

REGELS GESCHREVEN TIJDENS PLAATSELIJKE VREDE NR. 2

Een mens wordt oud
geboren, maar lang niet
oud genoeg, de wieg
is als de buidel
van een kangeroe
maar met het leren
lopen vangt ook het
stukslaan aan,
dat groot effect
de knal, de plons!
De melk die van
de tafel lekt maakt
veel meer indruk op je
dan melk die stil zit
in een kopje.

Dat is, heel in het kort,
waarom het steeds weer
oorlog wordt.

Natuurlijk is er meer,
jammer genoeg, genoeg.
Er is de Leer, het Antwoord
op de vragen die je eerst
moet leren vragen. Soms
word je al vermoord
nog voor je ooit iets vroeg.
Dan kom je in een graf
met bloemen en een steen
en mensen eromheen
die lang over je praten.

Of je wordt in een gat gegooid
met andere doden onder je
en andere doden boven je
dan daarover de bulldozer
en een jaar later gras.

Maar de man dan met die
bulldozer, degenen met geweren?
Zijn die bozer, zijn die
gemener?

En ik? Vraagt elke ik me af.

Hoe zou ik mij gedragen?
Waar had ik bij gehoord
als ik nog vóór de oorlog
was geboren?
Wás ik vermoord of hád ik?
Ben ik flink of verlink ik?

En zijn geheimen bij mij
veilig? Ben ik tegen pijnen
bestand? En tegen dreiging?
Wanneer sla ik door
bij hoeveel, bij hoe weinig?

Dat willen alle ikken weten
en daarom, ook in het kort,
is het waarom
het soms weer oorlog wordt.

Natuurlijk is er meer,
jammer genoeg, genoeg.

Er is verveling.
En ongelijkheid in verdeling
niet alleen van geld,
maar ook van levenslust
van glans en van talent.
Wie dat niet heeft zoekt
in geweld bewijs; als ik
ben wie ik ben en niemand
die me zoent, dan geef ik
hier en daar een lel:
voel maar, ik ben er wel.

Dat is ook in het kort
waarom het oorlog wordt.

Maar waarom wordt het vrede?
Wat is daarvoor de uitleg?
Is het niet wonderlijk
en ondoorgroendelijk dat over
treinrails die naar rampen leidden
nu vrienden naar hun vrienden rijden?